
Vier Eenheid

KERKBLAD VAN DE DOOPSGEZINDE GEMEENTEN:
Noordoost Nederland en Sappemeer-Noordbroek

NU TIJD VOOR . . .

Nieuws uit de gemeenten

Online 40-dagenkalender 4

Online dag Quakers en Doopsgezinden 5

Gemeente Sappemeer-Noordbroek

Restauratie kerk 6

Wij feliciteren 7

Week van het gebed 2021 7

Covid 19 9

EN DAN NOG DIT

De Bijbel van mijn moeder II 9

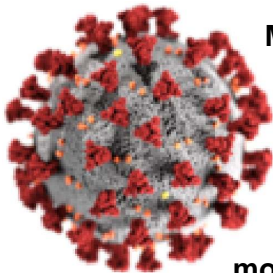
INLIA Amsterdams meisje 11

NIEUWS UIT DE GEMEENTE

Sappemeer-Noordbroek

NU TIJD VOOR . . .

't Zijn boeiende tijden. We slepen ons van verplichte zelf-opsluiting naar avondklok, van mondkapjes die medisch verantwoord zijn (en die welke dat vervolgens niet zijn) naar bezoeksregelingen met evenzovele uitzonderingen en nadere voorwaarden, van aanrakingsverboden tot afstandsbependingen, en ga zo maar door. Voeg daarbij dat scholen dan weer open en dan weer dicht moeten, dat verpleeghuizen dan weer wel en vooral ook dan weer niet voor bezoekers toegankelijk (mogen) zijn. En voorts nog een heleboel andere maatregelen die we soms wel en soms ook echt niet begrijpen. We zien hoe ons land zich net als alle landen om ons heen, voortsleept van dag naar dag en crisis naar crisis. Als je dan ook nog toegang hebt tot -wat zo mooi heet- de sociale media, en die toegang ook benut, dan word je helemaal stapeldol van wat ons overkomt, en wat nu al meer dan een jaar duurt.

Maar is dit nu echt de nieuwe werkelijkheid? Moeten we echt wel meegaan in die hausse van bangmakerijen, en elkaar bestrijdende betweters?

Moeten we sowieso wel de hele avond voor de tv zitten en ons al die "talkshows" (gewoon "praatprogramma's" dus) laten wel gevallen? Nee, gewoon niet doen, we moeten niet ons hele leven erdoor laten bepalen.

Gewoon het gezonde verstand gebruiken, afstand houden en een mondkapje dragen, dat soort dingen. En dan, zodra het kan, de prik(ken) halen, en verder zoveel mogelijk doen wat we kunnen, èn om en aan elkaar denken. Enfin, we weten het echt wel: stuur 's een kaartje, of bel 's even iemand op. En, als het weer het toelaat en we zijn nog redelijk goed ter been, zullen we dan 's (samen, misschien zelfs wel) even een ommetje maken?

Ik gebruik deze dagen van vrijwillige betrekkelijke afzondering ook maar 's om heel veel dingen en papieren nog eens te bekijken, of door te nemen, en dan op te ruimen en weg te gooien. Toen de Kringloop nog open was ging veel daarnaartoe; nu staan die spullen voorlopig even te wachten in een verloren hoekje.

Zo stonden er op zolder tientallen dozen met -letterlijk- duizenden dia's. Wat daarmee te doen? Ik heb het steeds maar weer uitgesteld, en bij elke verhuizing gingen alle dozen weer mee, om wéér ergens uit het zicht te komen staan, maar daarmee natuurlijk wel als een zeurende kies in het achterhoofd aanwezig te blijven. Nú heb ik maar 's doorgepakt. Ik vond nog een diaprojector en in de schuur lag nog een (wel wat roestig geworden) scherm. Toen ben ik al die dia's allemaal gaan bekijken. In een rap, en soms ook wel wat minder rap, tempo vlogen 5800 van die, soms al aardig verschoten en vaag en vuil geworden, plaatjes langs.

Vakanties in Frankrijk, en Italië, feesten en partijen met heel veel mensen erop die ik soms niet meer thuis kon brengen, en anderen die er al heel lang niet meer zijn. Vergezichten, kerkinterieurs, bloemen en wéér landschappen. Een bonte rij herinneringen, die soms wel zo echt "binnenkwamen" dat ik weer rook hoe het daar en toen rook. Dat ik de geluiden weer hoorde, de stemmen, de kou en de warmte voelde. Het was allemaal heel ècht! Nostalgie, romantisch weer even wegdromen, zelfs ook wel weer wat verdriet, maar ook en vooral toch het steeds duidelijker wordende besef dat ik best wel een heel rijk leven heb gehad. En dat nog steeds heb. Daar valt heel goed op te teren.

Enkele honderden dia's maakte ik in 1985 en 1987 in wat toen nog de Sovjet-Unie heette. Ik was daar met een aantal medezusters en -broeders, letterlijk op zoek naar Mennonieten van wie we hier in 't Westen vermoedden dat zij waarschijnlijk ergens in dat immense land zouden wonen, en met wie wij graag contact zouden willen hebben. In eerste aanleg om te bezien of wij hier onze geloofsgenoten daar op enigerlei wijze zouden kunnen helpen, en waarmee dan eventueel wel. Ook was een doel om erachter te komen of wellicht velen van hen zouden willen proberen naar hier te emigreren.

De omstandigheden voor gelovigen waren in de Sovjetstaat slecht, en omdat velen van hen oorspronkelijk ooit, voornamelijk aan het einde van de achttiende eeuw, hiervandaan daarheen getrokken waren, kwamen veel van hun familienamen overeen met vele mennonieten familienamen hier: Jant(z)sen, Van Dyk, Neufeld, Wiebe enz. enz. Sinds de Duitse bondskanselier Willy Brandt met de toenmalige secr. generaal in Moskou, Leonid Brezjnef, de zogenaamde Ostverträge gesloten had, kon er in veel gevallen van familiehereniging sprake zijn. En dat begrip vatten ook de Sovjets gelukkig ruim op. Hier in 't Westen bestond toen al enige tijd de Mennonitische Umsiedler Betreuung (waar ik ook nog een aantal jaren voorzitter van geweest ben), en deze MUB regelde de opvang van de naar hier komende Mennonieten, en wilde dus eigenlijk wel heel graag erachter zien te komen wat op dit gebied mogelijk nog te verwachten viel. Wat zou er toch van al die mensen terecht gekomen zijn? Het is allemaal al zolang geleden...

Enfin, ook die dia's passeerden de revue, en ik heb er een keuze uit gemaakt. Alles weggooien? Dat kon ik niet, het waren uiteindelijk ook historische plaatjes. In de komende tijd ga ik proberen die dia's over te zetten op digitale beeld dragers, zoals dat zo mooi heet, en ik ben nu op zoek naar zo'n apparaatje waarmee dat kan. Ik ga ze dus op een schijf zetten, want dan blijven ze beter bewaard, en kunnen ze ook gemakkelijker toch nog weer 's bekeken worden.

En wat ik met dit alles nu eigenlijk wilde zeggen? In elk geval ook dat, hoe beperkend en bar deze tijden ook zijn, er ook best veel leuke dingen plaatsvinden en ook uit voortkomen. Als je het maar zien wilt èn er ook de moed voor kunt opbrengen. Nog even de tanden op elkaar, want: *er kómen andere tijden!* Net zoals dat immers ook ons toekomstdenken in geloof is: Zijn Rijk zàl komen: er kómen andere tijden!

Fokke R. Fennema

NIEUWS UIT DE GEMEENTEN

Online 40-dagenkalender voor kleine en grote mensen
Hou jij het nog vol? Niet naar school, niet sporten, je vrienden niet zien, de hele tijd met je ouders in één huis? Deze coronatijd lijkt eindeloos te duren. Wordt het ooit nog eens normaal?

Afgelopen week moest ik ineens denken aan het verhaal over Noach, die met zijn gezin en een boot vol dieren, dobberde op zee. Ook een soort van loc down. 40 dagen en 40 nachten regende het en daarna duurde het nog een hele tijd voor het land droogviel en iedereen de boot weer kon verlaten. Hoe hielden zij het vol? Zouden ze het gezellig hebben gehad aan boord of elkaar ook weleens in de haren zijn gevlogen?

Dat getal 40 komt in meer Bijbelverhalen terug. Het gaat dan steeds om verhalen waarin mensen het een tijdlang moeten volhouden in een moeilijke situatie. Denk maar eens aan de Israëlieten die 40 jaar rondtrekken tot ze in het beloofde land aankomen of aan Jezus die zich na zijn doop 40 dagen en nachten in de woestijn terugtrekt. Maar hoe moeilijk die situaties ook lijken, ze gaan ook weer voorbij.

Zo zal het met deze coronatijd ook gaan. We moeten er doorheen, maar er komt ook een eind aan. Binnenkort begint in de kerk de 40 dagentijd. In deze periode, staan christenen meer nog dan anders stil bij de vraag wat het betekent om Jezus te volgen.

Ze doen dat bijvoorbeeld door vaker in de Bijbel te lezen, maar ook door te oefenen met ander gedrag. Die paar weken is precies een mooie tijd om te oefenen met iets dat je graag zou willen veranderen. Minder vlees eten bijvoorbeeld, omdat je de natuur wil sparen, of minder netflixen, zodat je meer tijd overhoudt voor dingen die er echt toe doen. Of iedere dag iemand een complimentje geven. Wat zou jij wel eens willen uitproberen?

Dit jaar leek het ons leuk om die 40 dagentijd ook met elkaar te beleven. Iedere dag een tekstje, een opdrachtje, een verhaal of inkijkje in het leven van iemand. Om samen te oefenen in mens-zijn en om elkaar te helpen het vol te houden. Nog even, de laatste loodjes! Tot de lente komt en we steeds weer iets van onze vrijheid terugkrijgen en we weer voluit kunnen leven.

Je kan ons de komende tijd volgen op de website jongeren.doopsgezind.nl en op 'social media' (Instagram en Facebook). Wil je meer weten, neem dan contact op met een van de jongerenwerkers. Ook als je gewoon een keer wil kletsen, kan je bij ze terecht.

Yvette Krol

Online-dag Quakers en doopsgezinden

Zaterdag 6 februari was er een online-dag georganiseerd voor Quakers en Doopsgezinden. Er deden 26 mensen mee. De bedoeling was dat we elkaar zouden ontmoeten en leren kennen. Zelf vind ik dit interessant omdat er veel aspecten aan het gedachtengoed van de Quakers zijn die mij aanspreken. B.v. het vredesgetuigenis en de stiltes in hun diensten van waaruit ze met elkaar in gesprek gaan. Ik had me dus aangemeld.

We begonnen met een algemene inleiding en daarna het in kleine groepen delen van de dingen waar we dankbaar voor zijn. En dan hoor je al veel overeenkomsten. Gezondheid, solidariteit in deze moeilijke tijd, mensen om ons heen, maar ook samen optrekken voor vrede en gerechtigheid werd genoemd.

We luisterden naar een lied van Declan Galbraith: "Tell me why", over een kind dat de vraag stelt waarom er zoveel leed en verdriet in de wereld is.

Als volwassenen weten we vaak het antwoord niet. De vraag is dan: Wat leren we kinderen? Om de vraag niet meer te stellen of nemen we als volwassenen de verantwoordelijkheid. Misschien zou een betere vraag zijn: "Wat is er nodig om zaken te veranderen".

De volgende vraag was: Waar liggen onze zorgen en pijn, maar ook: wat zijn onze inspiratiebronnen, waar halen we kracht vandaan. Voor dat laatste noemden mensen humor, creativiteit, wandelen, vrienden, bidden, stilte, muziek en grote voorbeelden (Ghandi, M.L King).

In ons groepje spraken we o.a. over stilte en hoe dat inspiratie kan geven.

Ik hoorde hoe Quakers dat doen (eerst stilte, maar van daaruit dialoog).

De laatste vraag was: Hoe zetten we onze kracht en inspiratie in. Hoe houd je de kracht vast en hoe kunnen we elkaar daarin inspireren. Ook hier kwamen in ons groepje weer mooie antwoorden. Onze conclusie was dat dagen als deze dat zeker doen.

Als afsluiting luisterden we naar een lied van Leonard Cohen: Ring the bells, met de zin "There is a crack in everything, that is where the light gets in".

Iemand zei: "We zijn geroepen om barsten in het systeem te maken, zodat het licht naar binnen kan." Het was een mooie en inspirerende dag die hopelijk een vervolg zal hebben.

Marianne Doze

NIEUWS UIT DE GEMEENTE

Sappemeer-Noordbroek

Restauratie doopsgezinde kerk in Sappemeer

De doopsgezinde kerk in Sappemeer is gedurende de coronatijd grotendeels gerestaureerd.

Met de nieuwe 'look' willen de beheerders, de stichting oude Groninger Vermaningen, nieuwe doelgroepen aanboren. De kerk stamt uit 1847, maar ziet er door de antracietkleurige kerkbanken en okerkleurige pilaren tegenwoordig chic en trendy uit. Tijdens de verbouwing zijn alle muren gestuct en is het orgel gerestaureerd.

Corona kan ook een win-win zijn, dachten we.

We hebben besloten de hele kerk aan te pakken. Vrijwilligers hebben ons geweldig geholpen.

Zo zijn drie kerkbanken weggehaald om zo meer ruimte te creëren voor een podium.

Ook zijn de toiletruimtes aangepakt en hebben we de vloerbedekking uit de grote zaal gehaald. Daar hebben we nu weer de oude, plankenvloer terug. Prachtig.

De stichting hoopt dat de kerk door de restauratie aantrekkelijk wordt voor nieuwe doelgroepen:

theater, muziek, bedrijfsfeestjes of een vergadering. Het kan allemaal. Hier op het podium wordt bijvoorbeeld aan yoga gedaan. Nu de verbouwing klaar is, komen er nieuwe ideeën.

De ruimte achter de kerkzaal zou ik dolgraag ombouwen tot een gezellige kamer met een keukentje, die kunnen we dan op de verhuurwebsite van Airbnb zetten.

De wijngaard van buurman Jan Wehrmeijer bestaat al sinds 2004. Jaarlijks produceert hij zo'n 100 flessen rode wijn op het stukje grond naast de kerk.

Een beetje Frankrijk in het 'hoge noorden'. Het wijn maken gaat steeds beter, zegt Wehrmeijer. Dat komt omdat het elk jaar een beetje warmer wordt. Hij hoopt de ruimte onder de kerk binnenkort om te bouwen tot een wijnmakerij. Mensen die hier op bezoek komen, kunnen dan zien hoe wijn gemaakt wordt.

Zolang het coronavirus nog rondwaart, zijn er in de kerk nog maar mondjesmaat activiteiten en zodoende wordt er nog wel een poosje geklust. Wel hoopt het stichtingsbestuur ergens

in de loop van het jaar een officiële heropening te organiseren.

Her en der hoor al je spreken over de 'parel' van de provincie. Bedoeld wordt dan de kerk van de Doopsgezinde Gemeente Sappemeer-Noordbroek

Atsje van der Meer

DE WEEK VAN GEBED 2021

Dit jaar is de “Week van gebed voor de eenheid van de christenen” voorbereid door de soeurs van Grandchamp in Zwitserland – de plek waar Maria en ik één keer per jaar naar toe reizen voor stille dagen daar.

Het bidden voor de eenheid gaat door, maar de uitwisseling tussen de verschillende kerken in Hoogezand en Sappemeer (zoals de afgelopen jaren gebruikelijk was) kunnen we nu niet vormgeven.

Er was afgesproken dat ik op 17 januari, bij het begin van de week van gebed die van 17 – 24 januari duurt, zou voorgaan. Van daaruit ben ik bezig geweest met de voorbereiding, voor een deel samen met Jac van Veen voorgangster van de PKN-gemeente van Hoogezand en Sappemeer.

Het thema van deze week was: *Blijf in mijn liefde en je zult veel vrucht dragen* (Joh.15, 5-9). Voor de zondag kwamen daar de lezingen bij over de roeping van Abraham (Gen.12,1-4) en de roeping van de eerste leerlingen (Joh.1, 35-51).

Ja, waartoe worden we geroepen? *“Blijf in mijn liefde”*

Als gelovig mens zoek ik te leven vanuit de Eeuwige, verbonden met Jezus van Nazareth, Christus. Geloven dat ik uit de Liefde kom, die Liefde in me uitdraag door mijn leven heen en ooit weer in die Liefde zal thuiskomen.

Ik word opgeroepen om mens te worden uit één stuk, steeds naar binnen te keren om te zoeken hoe die Liefde daar werkt. Verzoening met mezelf.

Het Woord uit de bijbel en het leven met anderen voeden die weg naar binnen. Of kun je zeggen: het leven met anderen en het leven in de wereld worden gevoed door de weg naar binnen? Een samenhang tussen leven met God, met mezelf en met anderen.

“Blijf in mijn liefde en je zult veel vrucht dragen...” woorden om mee te leven.

Door de soeurs van Grandchamp werden ook suggesties gedaan voor de oecumenische viering. Er was een voorstel om vertegenwoordigers van de verschillende kerken en gemeentes in een kring om een kaars in het midden te laten plaatsnemen en daaromheen alle andere aanwezig.

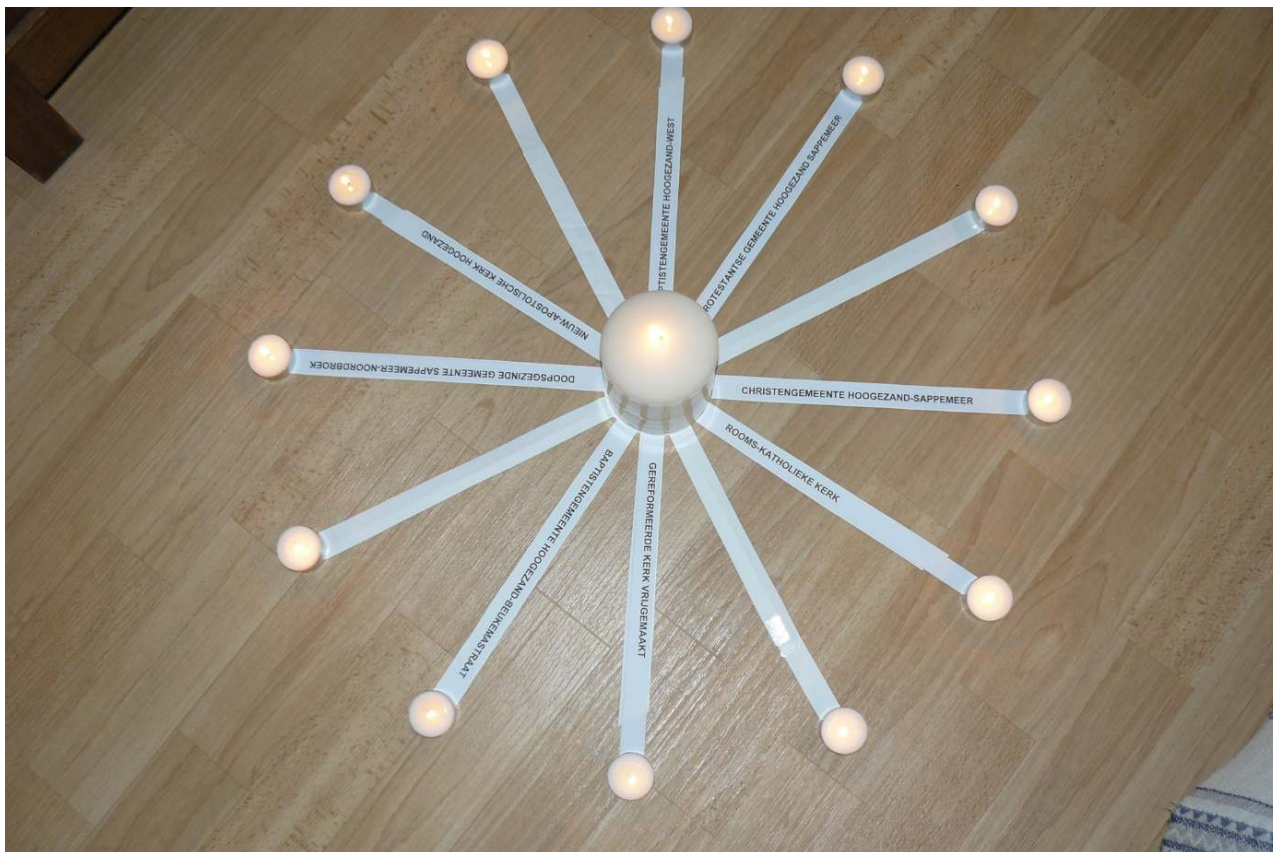
Ieder heeft een kaars.

De vertegenwoordigers ontsteken hun kaars aan de kaars in het midden. Die middelste kaars symboliseert Christus en van daaruit wordt het vuur doorgegeven aan alle aanwezigen. We kennen dat uit onze Kerstavonddienst.

Nu we niet samenkomen met de verschillende kerkelijke groeperingen, heb ik een vorm gezocht om aan de gezamenlijke gerichtheid toch uitdrukking te geven.

Het was bedoeld voor onze eigen kerkdienst, maar die ging dus niet door.

Vandaar dat ik hieronder een foto toevoeg van mijn werkstuk dat ongeveer 70 cm. groot is.

In de stralen worden genoemd:

- **PROTESTANTSE GEMEENTE VAN HOOGEZAND EN SAPPEMEER**
- **ROOMSKATHOLIEKE KERK**
- **CHRISTENGEMEENTE HOOGEZAND SAPPEMEER**
- **GEREFORMEERDE KERK VRIJGEMAAKT**
- **DOOPSGEZINDE GEMEENTE SAPPEMEER – NOORDBROEK**
- **NIEUW-APOSTOLISCHE KERK HOOGEZAND**
- **BAPTISTENGEMEENTE HOOGEZAND – WEST**
- **BAPTISTENGEMEENTE HOOGEZAND – BEUKEMASTRAAT**

Deze hebben de week van gebed in de afgelopen jaren gedragen; er zijn meer christelijke kerken en gemeentes in Hoogezand en Sappemeer – daarvoor zijn de “open” stralen.

Marieke Hutschemaekers

Covid-19

Even terug in de tijd. Ik schrijf dit verhaaltje op 7 februari. Op 6 februari kreeg ik de eerste corona vaccin toegediend. De tweede volgt op 14 maart. Mijn per post toegestuurde gezondheidsverklaring moest ik ingevuld meenemen en een overzicht van mijn medicijngebruik.

Ik werd om 13.50 uur verwacht, maar was er een half uurtje eerder en kon gelijk doorlopen naar binnen. Ik werd alleen maar door vriendelijke verpleegkundigen geholpen.

Er was wel een minpuntje dat ik gelukkig misliep. Bij mijn vertrek stonden er tientallen mensen in de bittere kou buiten te wachten op hun beurt. Ik ga ervan uit dat een en ander beter geregeld gaat worden.

Het is een heel prettige gedachte dat ik nu beter beschermd ben tegen corona. Ik hoop dat alle lezers van dit artikeltje ook spoedig aan de beurt zijn.

Vanmorgen was er voor Buitenhof (op de tv) een bekende viroloog die ervoor pleitte alle 60-plussers bij voorrang te helpen. Dan was de ellende in september voorbij, omdat dan de meest kwetsbare groep is gevaccineerd. Maar voor het zover is, moeten we wel nog een poosje geduld hebben.

Bart Smits

EN DAN NOG DIT . . .

DE BIJBEL VAN MIJN MOEDER

De vorige keer (nummer 1) heb ik uitgelegd welke bijbel mijn moeder gebruikte na de dood van mijn vader.

Wanneer ik de trouwbijbel van mijn ouders in handen heb denk ik vaak als eerste aan de trouwtekst die de predikant hen destijds heeft meegegeven. Persoonlijk vind ik dat een prachtige tekst die, ook in de Staten Vertaling, bij mij nog goed in het gehoor ligt.

Indien Uw aangezicht niet mede gaan zal, zo laat ons van hier niet optrekken.
(Ex. 33: 15)

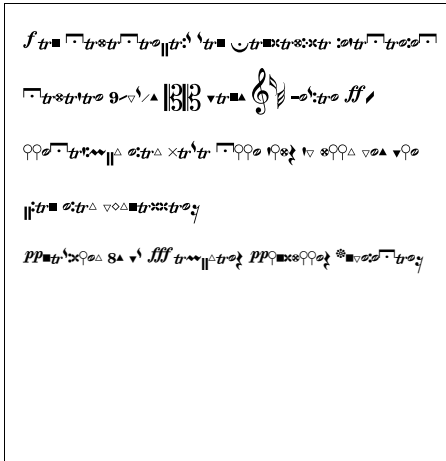
Toch kan ik mij voorstellen dat dit taalgebruik niet meer aansluit bij de lezer in 2021. In de nieuwe vertaling (NBV) staat er: ***Mozes zei: 'Als u niet zelf meegaat, laat ons dan niet verder trekken.*** En dat is heel wat duidelijker.

Wat is hier aan de hand?

Mozes leidt het volk van Israël uit de slavernij van Egypte naar het beloofde land Kanaän. Onderweg ontvangt hij op de berg Sinai de leefregels (wetten). Mozes verblijft 40 dagen en 40 nachten op de berg. Wanneer Mozes weer van de berg afkomt, met de twee stenen

waarop de leefregels geschreven staan, ziet hij dat het volk zolang niet heeft kunnen wachten.

Ze geloofden dat Mozes niet terug zou keren en hebben een gouden kalf gemaakt om hen verder te begeleiden op hun reis naar het beloofde land.

Mozes wordt zo boos dat hij de stenen platen waarop de verbondsteksten staan aan gruzelementen smijt. Daarna vermaalt hij ook het gouden kalf en strooit het uit over het water dat de Israëlieten vervolgens moesten opdrinken. (Ex. 32, 20) (Ik sla nu een stuk van het Bijbelverhaal over.) Mozes krijgt de opdracht van God om verder te trekken naar het beloofde land en God zegt hem toe dat hij een engel mee zal sturen om hen te beschermen. (Ex.32,34) Maar Mozes voelt nattigheid. Een engel? Dat betekent dat God niet zelf mee zal gaan! Als God niet mee optrekt zal het nooit goed kunnen gaan. Dat is onverteerbaar. De Statenvertaling (SV) gebruikt hier het woord 'optrekken'. Voor de Israëlieten die dit verhaal lazen (of hoorden) een heel

belangrijk woord. Men 'trok op' naar Jeruzalem, naar de tempel, daar waar God woonde en waar je Hem kon eren, er offers kon brengen. Het was de centraal plaats van de eredienst. Stel je voor dat God 'niet thuis' gaf, dan was alles voor niets. Hij wiens naam is "Ik zal er altijd zijn" JHWH). Zo'n gevoel heeft ook Mozes hier en hij pleit er dan ook voor dat God zelf met hen mee zal 'optrekken' naar het land van melk en honing waar het volk een eigen grondgebied zal hebben. God strijkt Zijn hand over Zijn hart en geeft Mozes aanwijzingen om opnieuw stenen gereed te maken om er de leefregels op te kunnen schrijven en belooft verder met het volk mee te gaan op weg naar Kanaän. (Ex. 34)

Hier moet mij iets van het hart! Wij Westerlingen hebben sterk de neiging om de verhalen uit de bijbel als gebeurtenis, vaststaand feit, te zien. Het is, denken wij, geschiedenis. Ik hoorde kortgeleden dat dit het gevolg is van onze (Romeinse) cultuur. Maar, ik kan het niet vaak genoeg zeggen, de bijbel is geschreven in een Griekse (Hellenistische) cultuur. Het verhaal is geen geschiedenis, maar drager van de boodschap die men mee wil geven. Daarbij moeten we direct ook bedenken dat wij veel meer weten van de schepping dan de mensen toen. Dus ook meer weten dan de vertellers (en later schrijvers) van de bijbelse verhalen. Ik noem alleen maar even dat de aarde plat was en dat het uitspansel (hemel?) rustte op vier zuilen die op de aarde

gegrondvest waren. Dit zijn slechts voorbeelden om aan te geven dat wij die verhalen lang niet altijd letterlijk moeten nemen, maar meer moeten letten op het doel van het verhaal. De positieve interpretatie van de woorden. Daarmee zijn we in goed gezelschap. Jezus deed niet anders dan de woorden van de wet

(leefregels) toe te passen op het leven van alle dag. Breder, veel breder dan de Schriftgeleerden dat deden. Dit ondanks de toelichtingen zoals zij die kenden vanuit de Talmud (Is een schriftelijke uitleg van de Tora ofwel de leefregels)

Terug naar de trouwtekst. Het is een mooie gedachte, dat je niet alleen op weg bent door het leven. En daar mag je ook om vragen, zoals Mozes het eigenlijk ook vraagt wanneer hij zegt: ". . .als u wilt dat we verder reizen, dan moet u zelf met ons meegaan. Dan weet ik dat U goed wilt zijn voor mij en voor Uw volk. Dan begrijpen we dat wij een bijzonder volk voor U zijn, anders dan alle andere volken." (Ex 33, 15 & 16 BGT). Zij zijn 'dat andere volk' niet omdat

ze zo goed zijn, maar omdat zij die ene God willen dienen. Dat gaat wel met vallen en opstaan, maar toch . . . Daarom mogen we het ook naar onszelf toe vertalen. Niet omdat wij zo goed zijn, maar omdat we 'kind van God' willen en mogen zijn. Daarom, en daarom alleen, mogen we na elke kerkdienst elkaar Gods zegen toewensen. Soms tot uitdrukking gebracht door dat lied; (Lied 416,1 Nieuw Liedboek)

Ga met God en Hij zal met je zijn,
jou nabij op al je wegen.
Met zijn raad en troost en zegen.
Ga met God en Hij zal met je zijn.

Gerard Iwema

INLIA

Onze gemeente is één van de kerken die het zogenaamde '[Charter van Groningen](#)' ondertekend heeft. Dit document is een beginselverklaring, bedoeld om door geloofsgemeenschappen te worden ondertekend als zichtbaar teken van de erkenning van een zelfstandige verantwoordelijkheid ten aanzien van asielzoekers en vluchtelingen die in nood verkeren.

Hoe een Amsterdams meisje staatloos werd

“Op negen december negentienhonderd drieënzeventig om 23 uur, 24 minuten, is in de gemeente Amsterdam geboren: Selina”, zo staat het op het geboortecertificaat. Een Amsterdams meisje, ware het niet dat haar ouders er niet vandaan komen. Ze zijn Roma.

Vader Menowin en moeder Raluca komen uit Joegoslavië - dat bestond toen nog. Ze zijn geboren in een dorpje in de autonome provincie Vojvodina. Ze doen wat Roma doen: ze trekken rond. Voor hen lonkt de Amerikaanse droom. Ze willen verhuizen naar de VS. In 1974 vertrekt het gezin naar Chicago. De kleine Selina is nog maar drie maanden oud.

Ze groeit op als een Amerikaans meisje. Na de highschool gaat ze werken in de ouderenzorg: bejaarden helpen met het huishouden en met koken. Haar ogen lichten op als ze het erover heeft.

Vader Menowin heeft ondertussen een tapijtwinkel. Het gaat het gezin goed. Tot Selina voor de verkeerde man valt; lid van een 'gang' en gewelddadig. Ze komt bij zinnen en maakt het uit, maar hij dreigt haar en haar ouders te vermoorden. Het gezin vlucht halsoverkop naar Nederland. Weg Amerikaanse droom. Het is 1998.

Na een jarenlange worsteling worden Selina en haar ouders in 2012 ter uitzetting vastgezet in de Vrijheidsbeperkende Locatie in Ter Apel. 12 weken zouden ze er maximaal mogen zitten, het worden 3,5 jaar. Uitzetten blijkt niet binnen een paar maanden te regelen. De Nederlandse autoriteiten moeten zakendoen met die van Servië. (Joegoslavië bestaat niet meer en de provincie waar de ouders zijn geboren is ingelijfd door Servië.) Het ministerie in Belgrado zegt in 2013 dat de ouders toegelaten zullen worden; hun geboorteakten kloppen. In maart 2015 worden de ouders daadwerkelijk uitgezet. Selina is dan 42 jaar.

Selina kan echter niet mee met haar ouders; zij wordt níet toegelaten. De Serviërs vinden dat Selina niets met hun land van doen heeft. Terug naar de VS zit er ook niet in; ze is nooit Amerikaans staatsburger geworden.

Een paar weken na de uitzetting van haar ouders wordt Selina op straat gezet. Zo komt ze in mei 2015 bij INLIA terecht. Vanaf dat moment proberen de juristen van INLIA samen met een advocaat

een doorbraak te bewerkstelligen. Ze gaan met Selina naar de ambassade, corresponderen met de Servische autoriteiten, sturen geboorteaktes en toelatingpapieren van de ouders mee, de geboorteakte van Selina zelf; zo'n twee jaar lang trekken ze alles uit de kast, maar niets helpt. Selina voldoet niet aan de voorwaarden om het Servische staatsburgerschap aan te vragen, schrijven de Serviërs: ze is daar niet geboren en haar ouders hadden ten tijde van haar geboorte niet de Servische nationaliteit. Dat die nationaliteit destijds niet bestond, doet er niet toe. Selina blijft staatloos en zegt: "Ik mag niet blijven en ik kan niet weg."

Het is de zomer van 2018.

De opvang van INLIA is dan net onderdeel geworden van de Landelijke Vreemdelingen Voorziening (LVV); een pilot waarin ook de Dienst Terugkeer & Vertrek (DT&V) één van de samenwerkingspartners is. De LVV is opgezet om oplossingen te creëren voor vreemdelingen in een anders uitzichtloze situatie. Precies voor gevallen als Selina dus.

INLIA en de advocaat vragen de DT&V om te bemiddelen met de Serviërs. De dienst doet in januari 2019 een poging. Maar ruim een jaar later is het nog steeds stil. Als de advocaat de DT&V in het voorjaar van 2020 weer vraagt naar de vorderingen, luidt het antwoord: als Selina nu eens een terugnameverzoek doet met haar geboorteakte en die van haar ouders?

Na anderhalf jaar krijgt men te horen dat Selina moet doen wat ze allang heeft gedaan. Ze wordt er moedeloos van. De jurist van INLIA wijst er nog maar eens op dat aantoonbaar gedocumenteerd is gevraagd om terugname en dat de ambassade weigert. Wat kan Selina verder nog doen?

Maar er is een ontwikkeling die hoop biedt: de Nederlandse regering heeft eind december, na jaren van voorbereiding, een wetsvoorstel tot vaststelling van staatloosheid ingediend. Dat is voor Selina mogelijk een stap naar een verblijfsvergunning.

De Raad van State en de Adviescommissie voor Vreemdelingenzaken adviseren namelijk om het wetsvoorstel aan te passen; bij de vaststelling van staatsloosheid zou ook verblijfsrecht moeten horen. Ook het VN-mensenrechtencomité heeft daar onlangs over geoordeeld.

Als de Tweede Kamer het advies overneemt, is Selina na een lange weg eindelijk weer ergens thuis. Kan ze misschien weer in de ouderenzorg gaan werken.

Ze durft het eigenlijk niet te dromen.
